

DE POSTRIJDER

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

6 francs per jaar.

En blad afzonderlijk 15 centimes.

De abonnementen zijn vooraf betaald.

Aankondigingen 15 centimes per drukregel.

Reclames, voornamelijk en andere artikelen voortaan of bestellen in het blad: 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 18 AUGUSTUS.

Van alles wat.

En liberaal, de heer Le Hardy, ondervoorzitter der Kamer, heeft beweerd dat de geveerbelasting maar op de herbergiers alleen valt en niet op het volk:

« Ik heb, zegde hij, eenen liter geveer gekocht voor 1 frank. Er gingen 56 halvekenis in gerekend aan 3 centimes ieder, dat maakt 1.80 fr. Zoodat de herbergiers veertig centen op 'nen frank winnen. Zulke winst is schandelijk. »

Onze geuzen hebben M. Le Hardy gelijk gegeven, en met hem gestemd.

O gij kwakzalvers, die gij zijt, komt nog om de stemmen der herbergiers. Veertig centen is dat te veel om zes en dertig menschen te grieven. En het storten, en het overgieten!

Maar honderd fr. om naar Brussel eens te gaan knikken, dat is veel te weinig he?

Het ministerie van binnenlandsche zaken, 't is te zeggen M. Rolin heeft een telefoon doen plaatsen tusschen Brussel en Gent, kwansuis om profneemingen te doen. Ja maar, die telefoon komt enkel en alleen in het bureel der *Flandre liberale*, de geuzen gazet van Gent. De *Flandre liberale* maakt er profijt uit en de burger betaalt alles.

Zoo zegt M. Rolin voor zijne vriendekens. 't Is wat nieuws en wat eerlijks!

« Een blad dat gedurig tegen de papen buldert en zegt dat de kloosters het land bestelen, leeft zelve op kosten van het land!

Zoo zijn die mannen allen: ze pakken wat ze krijgen kunnen en roepen achter anderen: houdt den dief.

Toen de geuzen aan 't bewind kwamen, beloofde het ministerie dat het de eendracht, de vrijheid, den stoffelijken voorspoed in het land zou brengen. Zooveel woorden, zooveel leugens.

Zijne politiek was een politiek van haat, onverdraagzaamheid, kakakeering en van stoutmoedige ondernemingen tegen de vrijheid.

Het liberalisme is nooit eene partij van bestuur geweest. Immers, 's burenen is het toepassen der onsterfelijke principen die den oorsprong en den grondslag zijn van alle wettige rechten.

Het liberalisme is eene partij van loochening en haat. Het loochent den oorsprong van het recht, het bestrijdt de middelen tot ware volkshoofding, het stelt den Staat in de plaats van allen.

Het beweert liefde te hebben voor het volk: ja om er zich van te bedienen als een werktuig, dat hem tot de macht verheft. Het liberalisme beweert voor het onderwijs te zijn: ja, in de hoop dat zijne oud-leerlingen liberale kiezers zullen worden. Het kent geen andere rechten dan die zijner vrienden en gunstelingen. Het liberalisme is het gouvernement eener partij tot uitsluitend voordeel van die partij, 't is te zeggen van de broeders en vrienden.

Waar is de eendracht die zij beloofd hebben? Nooit is het land dieper verdeeld geweest. Waar is de stoffelijke voorspoed? Het gouvernement beent zelve dat er te kort is in de Staatskas, te kort dat reeds voor de tweede maal moet aangevuld worden, met 25 miljoen nieuwe belastingen.

Die belastingen zijn jaarlijks oorlogschattingen, welke moeten verworpen worden.

Van de liberalen is niets goeds te verwachten. Thans wil men de hand leggen op het duurbaarde dat wij bezitten, ons recht van huisvaders. Men gevoelt zich verneederd door de verpletterende neerlaag in den schoolstrijd, in den strijd tegen de katholieke overtuiging en heffdadigheid. En die zoogezegde verdedigers onzer vrijheden vinden zich ieder oogenblik boven den zandvloed vertoonend.

« Ja, hervatte de andere reiziger eenigzins steekelig, ik weet wel dat het hopen een soort van krankzinnigheid bij u is, Jacques. »

« Zoodat het wanhopen bij u, Darvon. »

« Heb ik geen gelijk, als ik zie hoe het in de wereld gaat? Waar ziet men vrede, orde en voorspoed? Ik hoor van niets anders spreken dan van branden, besmettelijke ziekten, overstromingen en moorden. Wat de boosheid der menschen spaart, verwoest de boosheid der natuur: want zelfs de elementen schijnen een instinct van vernedering te hebben; zij zijn als de koningen, zij kunnen geen naburen zijn zonder elkander den oorlog aan te doen. »

« Dat is de eene kant der dingen, neef, de treurige kant; maar er is nog een andere kant, waarvan gij nooit spreekt. Wee oogen zijn op den vulkaan gevestigd, die aan den gezichtreinder staat te rooken, en willen niet afziden naar de rijke kornvelden, die voor uwe voeten golven. Er is toch nog geluk op de wereld! »

« Ik weet er niets van, antwoordde Darvon op eenen verdrietigen toon. »

« Maar gij zelf, behoort gij niet onder de meest begunstigden hier beneden? »

« Dat is zoo, Jacques, en toch heb ik in alles, wat mij geschonken is, geenrust entevredenheid kunnen vinden. »

« Wat kunt gij dan meer verlangen? Gij zijt rijt, ghaecht en hebt eene familie, die veel van u houdt. »

« Ja, antwoordde Gontran, maar mijne fortuin heeft mij dat hatelijke proces op den hals geschoven, waarom ik nu de derde reis naar Macon moet doen; mijn goede naam heeft mijne partij niet belet om mij door zijnen advocaat met smaat te doen overladen; en wat mijne familie betreft.... »

« Welnu? » zeide Jacques.

« Welnu, mijnheer zuster, met wie ik altijd in zoo goede verstandhouding had geleefd, ik lig met haar overhoop. »

« Dat zal maar een korte twist wezen. »

« Neen, neen, ik ben het moede om telkens vruchteloos hare zaak weder in orde te brengen. Haar gebrek aan verstand en overleg heeft mij reeds te veel gekost. »

« Bedenk welk een goed hart zij heeft, en gij zult haar vergeven. »

« O, ik weet wel dat gij altijd eene of andere reden kunt vinden om met mijne verdrietelijkheid den geduld te hebben. Gij hebt een genessmiddel voor elke wond der ziel, en als het nog wat langer duurt, zoudt gij mij bewijzen dat ik ongelijk heb te klagen, en dat alles hier op de wereld goed is. »

« Verschooning, hervatte Grugel. Er zijn dingen op de wereld die mij evenzeer kwetsen als u; maar ik ben niet zeker dat ik ze recht kan beoordeelen. Het leven is een groot geheim waarvan wij weinig begrijpen. Zal ik het u bekennen? Er zijn uren, waarin ik denk, dat God niet zonder inzicht de menschen met zoovele onheilen heeft bedroefd. Gelukkig en onkwetsbaar, zouden zij zich verhard hebben; ieder zou op zijne eigene krachten hebben vertrouwd, zich in zijne afzondering wel hebben bevonden, en zonder gevoel voor zijne naasten zijn gebleven. De zwakheid integendeel heeft de menschen genoodzaakt elkander te uadern, elkander te helpen, elkander lief te hebben. Het leed is een band geworden; daaraan is het, dat wij onze edelste en zachtste aandoeningen te danken hebben: dankbaarheid, welwillendheid en medelijden. »

« Goed zoo! » zeide Darvon, glimlachende. Daar gij niet kunt volhouden, dat alles goed is, wilt gij beweren dat er goed in het kwaad is. »

« Soms tijds, antwoordde Grugel. Gij kunt er zeker van wezen dat het kwaad niet geheel kwaad

den, als laatste worm der onderwijsvrijheid, het verplichtend onderwijs!

Wie bemint het onderwijs? Of wel zij die het geld van hunne tegenstrevers zelve, gebruiken om het vrij onderwijs te verpletteren, ofwel wij die het onderwijs aan onze kinderen gegeven, uit onze eigene beurs betalen? »

Ook zal geen vader die aan zijne rechten houdt en zijne kinderen bemint, die hatelijke wet op de schoolwag goedkeuren noch onderhouden.

Onzen plicht zullen wij steeds doen en als onze Volksvertegenwoordigers te Brussel in onzen naam zullen spreken, dan zullen zij met recht mogen zeggen: wij hebben een geheel volk met ons!

Het was voor 1878. Het volk stelde niet meer vertrouwen in de groote liberale bollen. Men probeerde met leugens en dat ging. Men las in alle gezinsbladen:

« Indien de katholieken aan 't bestuur blijven, dan zullen de ijzerwegen en steenwegen verwaarloosd worden, en de landbouw zal verpletterd worden onder de concurrentie van vreemde granen en vreemd vleesch. Winnen de liberalen, daarentegen, dan zullen handel en nijverheid buitengewoon bloeien, de landbouw zal schatten vergaren, in één woord 't zal een ware goudmijn zijn. »

Vele arme sukkelars hebben zich inderdaad laten verleiden, en de liberalen wonden 660 stemmen meerderheid. En de voorspeldde voorspoed? Nooit gingen handel en nijverheid slechter dan sedert de liberalen aan 't bewind zijn. Nooit ontstond voor den landbouw een vreeslijker krisis. En om dien toestand te verbeteren begon het ministerie met 12 miljoen nieuwe lasten te heffen, en nu vraagt het er nog 25 miljoen bij!

Vijf en dertig miljoen 's jaars verhooging van belastingen, ziedaar de beloofde goudmijn! Ook twijfelt niet of minister Frère heeft de geuzen-gazetschrijvers van harte bedankt en hun met volle overtuiging gezegd, wat hij eens veel onhelelder, in de Kamer aan den heer Guillery zegde: « Gij haalt er eer van jongens, gij kunt liegen! »

In 1882 verscheen het berucht liberaal manifest. In dat manifest werd onder andere gezegd: « Er bestaat geen tekort in de Staatskas; er is geen kwestie van nieuwe belastingen. Dat zijn allemaal uitvindsels van de kerkeliken. Kiest voor ons en gij zult zien dat de lasten eer zullen verminderen dan vermeederen. »

En de liberalen hebben nog eens gewonnen, doch het getal der lichtgelovigen was veel verminderd.

De kiezing was eene maandvoorbij; er kwamen 115 miljoen frank nieuwe leeningen! Eenige maanden later ontdekte de heer Graux een tekort in de kas van 25 miljoen!

Gelooft ge aan dat tekort? Dan zijt ge wel naef! Minister Graux cijfert altijd mis, en het schillen geene kleinjens. De financiers hebben hem in de Kamer reeds eene misrekening van drie miljoen en half onder de neus gewreven.

Men schreeuwt op de ijzere wegen: deze hebben de boter opgegeten. Neen, 't zijn de onnodige bedienden, die in 't bestuur krielen, welke onze boter opeten. Wij vragen niet dat degenen welke er in zijn op straat gezet worden, maar eene nuttelooze opengevulde plaats moet niet weder ingevuld worden. Als er alle jaren moet verloren worden, dat het volk eindigt met te eischen dat de exploitatie der spoorwegen in op 'nare aanbesteding gelegd worde.

Welke besparingen kunnen er niet gedaan worden op het budget van oorlog? En op het

ruineerend budget van scholen zonder kinderen en meesters zonder leerlingen.

Alleen met de uitgaven af te schaffen die compleet noodeloos zijn, zou het tekort kunnen in overschot veranderen!

Maar rekent niet op spaarzaamheid, want een vrijzinnig ministerie is altijd vrijzinnig. Ik zeg vrijzinnig om nog eene legden der liberalen te doen mischijnen, want wat de liberale partij wil is het sterk gezag en de vernietigde vrijheid.

Een bewijs dat zij van geene spaarzaamheid houden, is dat zij het tekort zooveel hooger opgeven dan het is. Men wil aan het land doen gelooven dat er veel geld noodig is om zijne schulden te betalen: een weinig voor de schulden en veel voor nieuwe verwistingen.

Zij die jongens gehad hebben die studeerden of soldaat waren, weten best wat dit betekent. Als die lijne snaken u schreeven met tranen in plaats van inkt om geld te krijgen, moent gij dat het was om boeken ofwel om eene nieuwe policeman te kopen?

Ehwell, het gouvernement is een vieze kwant die op onze kosten verloren maandag viert. Die heeren uit de bureellen moeten macht, invloed en goed leven hebben: spoedig hun ratiolen papier en decoratie vermeerder! Spoedig enige miljoenen aan de forten der Maas verkast, nieuwe miljoenen voor de beruchte nationale reserve, voor schoone nieuw-modische geweven, voor schoone gibernen en pompons... in een woord voor de reiding van 't vaderland.

Middelbare scholen moeten er ook zijn: men heeft zich geruimeerd aan het lager onderwijs, om het niet te sparen zal men wat miljoenen aan het hooger onderwijs verkwisten.

Intusschenlijf komen de kiezingen aan 't ministerie zit niet heel kloek meer op zijne bank. Spoedig enige honderde plaatskens ingedield en evenveel stemmen gewonnen: dat is een kiesbedrog waarvoor geen assienhof te vreezen is.

Ziehier dus den voorspoed die ons in 1878 beloofd werd! Vier en dertig miljoen lasten in min dan vijf jaar tijds! En dat zonder eenig profijt voor den landbouw, den handel, de nijverheid, zonder groote openbare werken, ondanks den opslag der dagloonen.

« En waarop legt men die lasten? »

Alhoewel alles kwijnt in het land en de openbare rijkdom afneemt, slaat het gouvernement het gevoeligst de behoeftige klas. De vier vijfden der nieuwe lasten vallen op het verbruik van den kleinen man!

Kan er iets dommer uitgedacht worden dan de belasting op de beursverhandelingen? Het recht om uwe boeken te komen onderzoeken en uwe klanten te kennen! De geheimen der rentmeesters en der familie van de neus van eene hoop kleine bedienden geknoopt.

Niemand heeft de belasting op den koffie durven vermindern: men moet liberale minister zijn om zoo iets uit te vinden!

De belastingen op den genever zullen het verbruik niet doen verminderen, maar wel den drank verslechteren.

De belasting op den tabak is een groote stap tot de regie, de toelating voor den staat alleen van tabak te verkoopen. De tabakwinkels van het gouvernement zijn weeral zooveel plaatskens welke het gouvernement kan verleenen aan afgesloofde schoolmeesteressen of normalisten, wier vaders en broeders dan, natuurlijk, voor de liberalen zullen stemmen.

Zoodaals men ziet hebben de liberalen in 1878 en 1882 hun best gedaan om te liegen dat het kraakte en er is geen twijfel aan of zij zullen het in 1884 opnieuw beproeven. Doch wij mogen verzekeren dat dit bij de kiezers niet meer zal

lukken, want wij zullen deze in tijds herinneren aan den verkeerden misval van de beloften der vorige kiezingen. Wij zullen hen in tijds vermanen met het spreekwoord dat hier later dan ooit zal te pas komen: « als de vos de passie preekt, hooren wacht uw gansen! »

De nieuwe belastingen zijn geheel en gansch tegen het volk gericht en men mag zeggen dat iedere centiem, welke ervan in de Staatskas zal gaan, eene druppel van het zweet onzer werken zal zijn dat verlegenoordigen. Neen het liberaal gouvernement is niet volksgezind!

De kleine oorlog.

Zoodaals verleden jaar op denzelfden tijd, wordt er tegenwoordig weer veel in de gazetten geschreven over den kleinen oorlog die toekomende maand in de provincie Namen moet plaats hebben.

Onze lezers weten waarschijnlijk genoeg waar deze kleine oorlog in bestaat. Het zijn groote krijgsoefeningen of manoeuvres die, sedert dat de geuzen aan 't roer zijn, alle jaren plaats hebben en waarvan het grootste gedeelte van ons leger, carabiniers, jagers te voet en te peerd, jagers, canonniers, grenadiers enz. enz. moeten deelnemen.

De kleine oorlog is heel schijn en een belangrijk om zien en veel groot volk trekt er voor zijn plezier naartoe, maar... hij zal weer al honderden duizenden franken aan de staatskas kosten!

Er zijn menschen die beweren dat die kleine oorlog of de groote manoeuvres, gelijk men dat ding wil noemen, noodig zijn om van onze jachten bekwaam en moedige soldaten te maken. 't Kan zijn, maar is het daarom wel noodig alle jaren dat kostelijke soldaten spel te herbergen en er iedereen keer bij het miljoen voor te verveeten?

't Is maar dat het leger ons alreeds schrikkelijk veel geld kost, en dat de burgers den dag van heden toch zulke zware lasten te betalen hebben? Het is nog geen acht dagen geleden dat het gouvernement over de 15 miljoen nieuwe belastingen op den tabak, den genever, enz., stemde om zijne schuld te kunnen betalen.

Mij dunkt dat, als men zoo diep in den krediet, het oogenblik slecht gekozen is om in de provincie Namen onze eenden te gaan versnoepen in parade's en soldatjes spel?

Wat doet een winkelier als hij een slecht jaar gehad heeft of als d'alfaire niet goed gaat? Indien hij verstand heeft, zal hij zijne tering naar zijne uuring stellen en wat minder depense doen. Is dat zoo niet, lezer?

Welnu het gouvernement zou op dezelfde manier moeten handelen en vermits het in de schuld zit, zou het wat minder moeten verkwisten voor de scholen, voor het leger enz.

Tijdens de bespreking van de nieuwe lasten heeft men op de Kamer vergesproken van sparen; hewel, ziehier nu eene gunstige gelegenheid om verscheidene honderden duizenden franken te sparen.

Dat ze dit jaar de soldaten nu maar eens 't huis laten in plaats van te naar den kleinen oorlog in de provincie Namen te sturen: onze jachten zullen er niet over klagen, en onze portemonnee ook niet.

Ongeklukkiglijk, zoodaals de liberalen aan 't roer zijn, valt er aan geen sparen te denken; ze zeggen het zelf.

Wat zal ons land dus gelukkig zijn den dag dat Frère-Orban en compagnie zullen den bak uit vliegen en dat MALOUX aan het bewind zal turrigkomen!

(M. Courant.)

De Kamer.

Zoodaals wij het donderdagaangekondigd hebben heeft de Kamer dinsdag, de kiesheringvolg of liever de kiesknoeiery van het ministerie — de is. De wetenschap trekt genesmiddelen niet vergiftige planten, waarom zou men dan geen uit kunnen trekken uit onheilen, rampen en omaangenaamheden? Gelooft maar, Darvon, dat er geen mineraal is, zoo arm, of men kan er eenige deeltjes goud in vinden.

« Ik zou dan wel eens willen weten wat men in onze tegenwoordige reisgenooten vinden kon? riep Gontran uit. »

« Zeker, antwoordde Jacques glimlachende, het toeval heeft ons ditmaal niet begunstigd. »

« Dat moet u evenzeer wezen, hernam Darvon, wiens verdrietelijkheid hem plaagziek maakte. Laten wij het hoofd te het mineraal zoeken, gelijk gij zegt. Voorerst, hoewel greinen deukt gij wel te vinden in dien osstenkoper, die daar voor ons uitgaat? »

« Grugel keek op, en zag eenige schreden voor zich den reiziger, dien zijne uof hem aanwees. Het was een grof, zwaarlijvig man, die met loome schreden langs den weg stapte, en zoo al gaande aan een kiekballieke knabbelde. »

« Dit is de zevende maal dat ik hem dezen morgen zie steu, zegde Darvon; en de zakken van het rijtuig zijn nog met zijne provisie volgepropt. Heeft hij gesten, dan gaat hij slapen, dan gaat hij weder eten, en zoo al voort. Hij is niet eens een domkop, hij is maar een spijvertveermachien. Gij hebt het zelf gezegd; het is onmogelijk hem aan het praten te krijgen. »

« Dat is iets, dat onze reismakker met de kleurige klak op zich neemt. »

« Ja die! Later wij eens beproeven naar zijn goud te zoeken. Eerst sedert van morgen hebben wij hem bij ons, en de conducteur heeft hem al van de *impériale* naar het *gezelschap* in de coupé, en dan hem weder naar binnen gezonden. In de twee uren, die wij hem bij ons hebben, heeft hij ons zijne eigene geschiedenis en die van zijne familie verteld. Ik weet dat hij Pierre Lepre heeft,

zoo als sedert zijn vijftigste bestaan — afgehaspeld en gestemd. Vooral hebben nog eenige leden der linkerzijde karak gekend en verschillende amendementen, gunstig aan de vrijheid welke in de eerste stemming aangenomen waren, bij de tweede stemming verworpen. De heer Buis, burgemeester van Brussel, heeft de verslaving aan het ministerie zoover gedreven dat hij, bij de tweede stemming zelve tegen de amendementen heeft gestemd, hetwelk hij in de eerste stemming had voorgesteld en doen aannemen.

De beraadslaving ving aan over het voorstel van den heer Lippens tot afschaffing van het stemrecht, bij middel van het derde der grondlasten. Dit voorstel, tegen de landhuwers gericht en waarbij aan 15,000 kiezers het stemrecht wordt aangenomen, is de waardige bekroning der wet waarbij aan al de landhuwers en gunstelingen van het ministerie het stemrecht wordt verleend.

Een voorstel tot vermindering van het voorstel tot de volgende zitpil, door den heer Gonnese gedaan en door de heren Malou en Woeste ondersteund, werd verworpen met 62 stemmen tegen 37. Daarna had een levendige woordenwisseling plaats tusschen de heren Lippens, Notthomb, Jacobs, Desagne, Woeste, Dehouzine en Malou, ten slotte van welke de onrechtvaardige afschaffing van het derde der grondlasten gestemd werd met 56 stemmen tegen 60 en 6 onthoudingen.

Zoodaals men raden kan, waren de zes leden die zich onthouden hebben de radikalen der linkerzijde, die het niet hebben durven wagen logek te blijven en tegen het ministerie te stemmen. Een amendement van den heer Woeste, strekkende om de kiezers bij middel van het derde der grondlasten voorloopig voor dit jaar op de lijsten te behouden, werd met 59 stemmen tegen 46 en 4 onthoudingen verworpen.

Het voorstel der heren Lippens en Janson houdende afschaffing der kiezers die hulp genieten van de openbare en bijzondere weldadigheid, is op voorstel van den heer Bara ongesteld.

Daarna stelde de heer Notthomb voor aan de afgeschafte kiezers toe te laten een exam te ondergaan, bewijzende dat zij kunnen lezen, schrijven en rekenen. De heer Janson ondersteunt dit voorstel, waarvoor hij op de knenkels kreeg van den heer Frère die hem verwoet dat hij het kiezerkorps wilde verspreken.

Deze hatelijke indrukking werd door de heren Notthomb en Janson met kracht naar het hoofd van den wilkekenigen minister teruggeworpen. Eindelijk ging men tot de stemming over en het amendement-Notthomb werd enkel verworpen met 57 stemmen tegen 56, dat is met een stem meerderheid.

Na deze nieuwe onrechtvaardigheid geplengd te hebben, stemde de Kamer met spoed de laatste artikelen van het ontwerp en de overgangsmatregelen, waarna zij tot de tweede stemming der amendementen overging.

Het was hier dat de rechtmatige toegevingen door de meerderheid op voorstel van den heer Woeste, het vrij onderwijs gedaan, opnieuw ter sprake kwamen. Ongeklukkiglijk waren die toegevingen te rechtvaardig om de goedkeuring van den heer Frère te bekomen en de meerderheid, zich nogmaals plattelegende onder de voeten van haren afgod, durfde hare vorige stemming niet staande houden. Aldus werden de amendementen van den heer Woeste die eerst gestemd waren, thans weer verworpen.

Daarna werd zoals wij gezegd hebben, het amendement van den heer Buis, waarbij de voorwaarde van het schoolboek om tot het exam te toegelaten te worden was afgeschaf, verworpen met 58 stemmen tegen 57, dank aan eenige karakkeeters der linkerzijde, den heer Buis medegegeven, die tegen zijn eigen amendement stemde.

zich ieder oogenblik boven den zandvloed vertoonend.

« Ja, hervatte de andere reiziger eenigzins steekelig, ik weet wel dat het hopen een soort van krankzinnigheid bij u is, Jacques. »

« Zoodat het wanhopen bij u, Darvon. »

« Heb ik geen gelijk, als ik zie hoe het in de wereld gaat? Waar ziet men vrede, orde en voorspoed? Ik hoor van niets anders spreken dan van branden, besmettelijke ziekten, overstromingen en moorden. Wat de boosheid der menschen spaart, verwoest de boosheid der natuur: want zelfs de elementen schijnen een instinct van vernedering te hebben; zij zijn als de koningen, zij kunnen geen naburen zijn zonder elkander den oorlog aan te doen. »

« Dat is de eene kant der dingen, neef, de treurige kant; maar er is nog een andere kant, waarvan gij nooit spreekt. Wee oogen zijn op den vulkaan gevestigd, die aan den gezichtreinder staat te rooken, en willen niet afziden naar de rijke kornvelden, die voor uwe voeten golven. Er is toch nog geluk op de wereld! »

« Ik weet er niets van, antwoordde Darvon op eenen verdrietigen toon. »

« Maar gij zelf, behoort gij niet onder de meest begunstigden hier beneden? »

« Dat is zoo, Jacques, en toch heb ik in alles, wat mij geschonken is, geenrust entevredenheid kunnen vinden. »

« Wat kunt gij dan meer verlangen? Gij zijt rijt, ghaecht en hebt eene familie, die veel van u houdt. »

« Ja, antwoordde Gontran, maar mijne fortuin heeft mij dat hatelijke proces op den hals geschoven, waarom ik nu de derde reis naar Macon moet doen; mijn goede naam heeft mijne partij niet belet om mij door zijnen advocaat met smaat te doen overladen; en wat mijne familie betreft.... »

« Welnu? » zeide Jacques.

HET REISGEZELSCHAP

DOOR EENEN TOURIST BESCHREVEN.

Het was in het laatst van september. Nadat het den geheelen dag had gestort-regend, had de regen eindelijk opgehouden, maar een dichte nevel vervulde de lucht en hoewel het pas 4 uren was, scheen het reeds nacht te worden.

Een zware diligence, met extra voorspan, reed met moeite de lastige hellingen op, die men tusschen Belleville en Lyon heeft, en de postiljons gingen naast de paarden en lieten elke vijftig schreden stilhouden, om de dieren weder op adem te laten komen. Ook de reizigers waren op verzoek van den conducteur afgesapt en kwamen, de paarden, den regen en de slechte wegen verwen-schede, achteraan.

Twee van hen, de achtersten, bleven bij den draai van den weg eusklaps staan. De eene was een man van ongeveer vijftig jaren met een zachzinnig en vrolijk uitzicht; de andere, die jonger was, zag daarentegen heel donker. Hij liet zijne oogen over het gedeeltelijk in den nevel verborgene landschap rondgaan en zegde tot zijnen makker:

« Welk een weder en welk een jaar, neef Grugel! De Saône was nauwelijks in hare bedding teruggekeerd, en nu zullen de dalen opnieuw overstromd worden. »

« God beware ons, Gontran, zegde de man met het zachzinnig gezicht; de regenboog kan

dat hij sedert twintig jaren commissien in koloniale werken opneemt, en dat hij drie maal getrouwd is geweest. Als men nog maar van zijne vragen vrij bleef! Maar hij evenen nieuwsgierig als babbelachtig, en als hij vrij loecht, heeft gedaan, wil hij dat gij ook de uwe zult doen. Als gij zit te denken, stoort hij u; als gij spreekt, valt hij u in de rede; zijne stem gelukt naar een ralt, die altijd in beweging is en waarvan het krakende geluid u eindlijk onwaaerbaar maakt. »

« Arme Lepre! zeide Grugel. Hij is toch eigenlijk zoo kwaad niet. »

« Hij heeft eene verdienste, zegde Darvon hierop, namelijk dat hij de juffer Athenais de Lucheries hindert; want wij zouden haast die beminnelijke reisgenootin vergeten, welke, nadat zij zoo hard heeft geschreeuwd dat men moest afstappen om het rijtuig te verlichten, er nu alleen in blijft zitten om geene natte voeten te krijgen. »

« Het is haar te vergeven, merkte Jacques aan. Het allen leven heeft haar gewend alleen aan zichzelve te denken. Zij heeft de geheele wereld vergeten. »

« Vergeten? neef. Wel neef, zij denkt dat de geheele wereld om haar alleen geschapen is. Zij begrijpt niet hoe er iets in wezen kan, dat niet voor haar gebruik of vermaak is bestemd. Zij is een van die heve schepseltjes, die als men op straat 't moord' roept, zich op haar kussen omkeeren en klagen zoudt dat men haar heeft wakker gemaakt. »

« Grugel wilde antwoorden, maar zij waren juist boven op den heuvel gekomen, waar de diligence was blijven staan; en de conducteur droogde de reizigers om spoedig weer in te stappen. Er was hem zoo even een onrrier te gemoet gekomen, om hem te zeggen dat de overstroming der Saône den weg over Villétranche onbruikbaar maakte, en dat men rechtsaf eenen grooten omweg moest nemen, om zoo naar Auxe te komen. De